

Sygn. akt VII Kzw 44/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2017r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie – VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Rafał Olszewski

Protokolant: Kamila Pawłowska

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **P. S.**

s. S. i B., ur. (...) w C.

skazanego za czyn z art. 190 § 1 k.k.

zażalenia wniesionego dnia 27 grudnia 2016r. przez

pokrzywdzonego S. K.

na zarządzenie Przewodniczącej XIV Wydziału Karnego Wykonawczego – Sekcja Wykonywania Orzeczeń i Windykacji Należności Sądowych z XI i XVI Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w Częstochowie, sygn. akt XVI K 925/13

z dnia 25 listopada 2016.

w przedmiocie odmowy przyjęcia środka odwoławczego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodnicząca XIV Wydziału Karnego Wykonawczego – Sekcja Wykonywania Orzeczeń i Windykacji Należności Sądowych z XI i XVI Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w Częstochowie na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. odmówiła przyjęcia środka odwoławczego złożonego przez pokrzywdzonego S. K. w dniu 28.10.2016r. na postanowienie Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 15 września 2016 roku w sprawie sygn. akt XVI K 925/13 dotyczącej skazanego P. S., jako wniesionego przez osobę nieuprawnioną.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy podniósł, że S. K. jest stroną pokrzywdzoną. Natomiast pokrzywdzony nie jest stroną postępowania wykonawczego, bowiem ustawodawca w trybie przepisu art. 19 § 1 k.k.w nie nadał mu takiego przymiotu, a brak jest innej podstawy prawnej definiującej osoby, które skutecznie mogą składać wnioski w postępowaniu wykonawczym. W konsekwencji pokrzywdzony nie może skutecznie wnosić zażaleń.

Powyższe zarządzenie zaskarżył pokrzywdzony S. K.. Podniósł on, że jest osobą uprawnioną do składania wniosków i pism w sprawie, posiada czynną legitymację, a w konsekwencji jest osobą uprawnioną do składania środków odwoławczych. Wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez pokrzywdzonego S. K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że pokrzywdzony nie jest podmiotem uprawnionym do wystąpienia z zażaleniem na postanowienie w przedmiocie zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej. Wobec czego prawidłową reakcją na wniesienie środka odwoławczego była odmowa przyjęcia złożonego środka odwoławczego w myśl regulacji art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w., jako wniesionego przez osobę nieuprawnioną.

Zażalenie w postępowaniu wykonawczym jest zwyczajnym środkiem odwoławczym, skierowanym przeciwko nieprawomocnym postanowieniom w przypadkach wskazanych w ustawie, a także przeciwko zarządzeniom wydanym na podstawie przepisów kodeksu postępowania karnego, jeśli przewiduje on możliwość zaskarżenia konkretnego zarządzenia. Przysługuje ono prokuratorowi (art. 21 k.k.w.) i skazanemu (art. 6 § 1 k.k.w.), a także jego obrońcy, jeżeli został ustanowiony lub wyznaczony w postępowaniu wykonawczym. Tylko wymienione podmioty wyposażone zostały przez przepisy prawa karnego wykonawczego w generalną legitymację do wnoszenia środka odwoławczego w przypadku zaskarżalności danego rozstrzygnięcia. W kilku wypadkach kodeks rozszerza krąg podmiotów uprawnionych do składania zażaleń na postanowienia, jednak regulacje te mają charakter wyjątku od reguły i nie mogą być w żadnym razie interpretowane rozszerzające.

Kwestie formalne związane z zarządzeniem wykonania kary warunkowo zawieszanej zostały uregulowana w art. 178 k.k.w. § 4 rzeczony przepis stanowi wyraźnie, że na postanowienie w przedmiocie zarządzenia wykonania kary przysługuje zażalenie. Przepis ten posługuje się zatem ogólnym stwierdzeniem o zaskarżalności tej kategorii rozstrzygnięć, co oznacza, iż legitymacją procesową do wystąpienia z zażaleniem na decyzję w przedmiocie zarządzenia wykonania kary dysponuje wyłącznie prokurator, skazany oraz jego obrońca. Tym samym, żaden inny podmiot nie posiada uprawnień do kwestionowania wydanego w omawianym przedmiocie rozstrzygnięcia. Dodać należy, że oskarżyciel posiłkowy jest stroną jedynie na etapie postępowania rozpoznawczego.

Oznacza to, że pokrzywdzony, nawet jeżeli na etapie postępowania rozpoznawczego występował w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego, nie jest podmiotem uprawnionym do wniesienia zażalenia na postanowienie o nie zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności. Dotyczy to także sytuacji gdy wniosek o zarządzenie wykonania kary złożony przez pokrzywdzonego, stanowił impuls do wszczęcia z urzędu postępowania w przedmiocie rozważenia zarządzenia wykonania kary.

W przypadku wniesienia przez pokrzywdzonego zażalenia na postanowienie o nie zarządzeniu wykonania kary przewodniczący wydziału powinien wydać zarządzenie o odmowie przyjęcia złożonego środka odwoławczego, jako wniesionego przez osobę nieuprawnioną, w myśl regulacji art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.. Powyższe stanowisko jest zgodne z poglądem wyrażonym w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 maja 2012r. sygn. II AKz w 462/12.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.